

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Органъ на Епархийското Свещеническо Братство „Св. Царь Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВѢТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

Годишенъ абонаментъ 20 лв. предплатени.
Отдѣленъ брой струва 1 левъ.

ИЗЛИЗА 2 ПЪТИ МЕСЕЧНО.

За обявления се плаща по споразумение.

Протоиерей П. Икономовъ

ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВО

Въ единъ отъ предпоследните си бройове, органа на католишката пропаганда у насъ — в-къ „Истина“, ни подканва: „Въ тия тежки и сѣдобносни времена, да потърсимъ Папата... като запишемъ по този начинъ името си въ историята... Папата не ще отблъсне нашата протегната ржка и пр. пр.“...

Тия предложения и увещания, разбира се, Папата дори и не знае. До колкото се разбира, автора на тая любезна покана — подъ формата на прикрито увещание — е българинъ. Като агентъ на чуждата пропаганда, той чувства своята гузност и отчужденостъ отъ българската общественостъ, защото ако авторътъ бѣше тамъ, където е цѣлятъ български народъ, нѣмаше да си позволи да напише тази статья, отъ която между другото се вижда, че той не знае историята на католишката пропаганда, както по цѣлия свѣтъ, така и у насъ. Въ противенъ случай, върху истинността на автора, за съжаление, ние се усмивяваме. Ако Ватикана бѣше по-искренъ и по-чистосърдеченъ, той имаше много случаи, въ които можеше да подчертае на дѣло своите добри намерения спрямо насъ — православните. Но тази искреностъ се отрича отъ историята на близкото и далечно минало на католишката пропаганда.

Защо Папитъ не постъпиха така съ православните поляци, както казва в-къ „Истина“, че цѣли да постъпятъ съ насъ? Защо Папитъ съ силата на оржжието и жестокостта искаха да се наложатъ на православните поляци въ началото на 14 и 15 вѣкѣ? Защо ги наричаха „схизматици“, конфискуваха имъ църквите, ограбиха манастирите имъ, а свещениците имъ докараха до просешка тояга? Защо иезуитите, едва появили се на историческата сцена въ 1564 година, се нахвърлиха върху православието, което искаха да унищожатъ? Защо Папитъ внушаваха на полските царе-католици, да назначаватъ на православните катедри католишки епископи, които въ последствие станаха истински деспоти и джелати за православието?

Защо въ втората половина на 16 вѣкѣ Папитъ се опитаха съ оръжъ и мечъ да преследватъ православните поляци, а въ 1569 година, когато Полша се съедини съ Литуания, папските мисионери започнаха нова пропаганда за пълното доунищожаване на православието? Не е ли вѣрно, че всички, които се противопоставиха на Папските домогвания бѣха гонени и избивани, много църкви затворени или отнети, а други дадени подъ наемъ на евреи? Защо тѣ преследваха, изгониха и оскърбиха православните свещеници, а нѣкои дори и избиха?

Не е ли вѣрно, че на 6 X. 1596 год., когато се състоя събора на католиците въ гр. Вресъ, православието официално бѣше престанало да съществува?

Въ тая непочтенна и ко-

щественна борба не взе участие и Сигизмундъ III, по молбата на Папата?

Да дойдемъ до по-новите времена. Какъ постъпи римския Папа съ шестъхъ милиона православни поляци следъ 1919 год., когато Полша се възстанови? Мисля, че е срамно да се говори за това, но предизвикани, питаме Ви: не започнаха ли Папитъ същата борба, гонения и преследвания?

Не съборихте ли, вие — католиците, православните църкви, не хвърлихте ли правосл. Варшавска катедрала въ въздуха? Не отнехте ли на 22 X. 1919 год. отъ поляците 497 църкви, а презъ 1922 год. — 718 църкви, нѣкои отъ които съборихте, други превърнахте въ кина, а трети — дори въ пожарни команди? Защо имъ отнехте имотите, а православните свещеници докарахте до просешка тояга?

Но азъ спирамъ тукъ, защото съвѣстта ми не дава да продължа.

Ще запитамъ само, защо тая протегната ржка на „общия баща“ продължи да преследва поляците и следъ 1933 и 1934 година? Защо събора на католиците владци отъ Ченаховъ не спря тия срамни издевателства надъ православните, а напротивъ, удвои ги, за радостъ и присмѣхъ на безбожниците болшевики отъ СССР?

Забравихте ли протестите на всички православни страни, та дори и тия на Америка и други протестантски страни?

Ето защо, протегнатата ржка на „общия баща“ — Папата, когато вие толкова много хвалите, ни плаши, дори ужасява. Ржката, която тиранствува, избива и хвърля съ динамитъ въ въздуха Христови църкви, ржката, която си с л у ж и съ силата на оржжието, мечъ и жестокостта — въ никой случай не е бащинска.

За сега толкова.

Християнино, знаешъ ли истинския пѣтъ къмъ щастие въ твой животъ. Който Спасителъ ти откри чрезъ своята Голготска жертва?

Той е пѣтъ на човѣщината и любовта къмъ твоите близници, проявена чрезъ твоего МИЛОСЪРДИЕ.

Проф. Ц. Каланджиевъ

Колониалниятъ въпросъ

(Продължение отъ брой 19)

Отъ тогава почва засилването на английската търговска и военна флота въ Европа, развитието на английската търговия и индустрия съ увеличавения износъ на британските фабрични изделия за континента и за новите земи. За насърчение на мореплаването спомогнаха кромвеловите актове, които ограничаваха посещението на чуждите кораби въ английските пристанища, освенъ ако носѣха произведения на своята страна. Тѣзи закони бѣха насочени главно срещу холандската флота. Процесътъ на тоя възходъ се приключва съ разбиването на съединените флоти на Испания и Франция при Трафалгаръ (1805 г.) отъ страна на английската флота подъ командата на известния Нелсонъ.

Характерното въ управлението на колониите почти до срѣдата на 19 в. е, че то бѣше отстъпено отъ държавата като монополъ на частни компании, съ право да иматъ своя администрация, войска и флота. Така бѣха организирани Източно-индийската, Западно-индийската, Холандската и др. компании, които експлоатираха хищнически мѣстните богатства и туземното население.

Така, къмъ началото на 19 в., Англия става господарка на най-богатите и най-големите задокеански земи въ далечния изтокъ и въ Северна Америка, отъ гдето измѣсти Франция, която първоначално се бѣше настанила въ Канада и въ една частъ отъ сегашните Щати (бившата областъ Луизиана, (която днесъ е разбита на редица щати). Оба- че, въ желанието си да експлоатира Северно-американските колонии, образувани отъ английски преселници, недоволници отъ политическите режими и отъ тогавашната официална църква, Англия стана причина за тѣхното освобождение и превръщане на колониите въ сегашните Съединени Щати. Изгубването на Северо-Американските владения послужи като добъръ урокъ на Англия за коригиране своето управление въ останалите и колонии и особено въ Канада, Австралия, Нова-Зеландия и Южна Африка, които днесъ живеятъ въ доволство и мирно сътрудничество съ метрополията.

Сравнително въ по-ново време, главно въ 19 в. е колонизирана Африка, гдето най-богатите земи се владѣятъ днесъ пакъ отъ Англия (въ южна, северна и северо-източна Африка); следъ нея идватъ Франция — въ западна Африка и Белгия въ централно Конго. Най-нова колонизаторка тука е Италия, която владѣе Еритрея, частъ отъ Сомалия и цѣла Абисиния.

Германия, въпреки своето силно индустриално развитие, къмъ края на 19 в. не проявяваше тенденции къмъ колонизация. Бисмаркъ, чието канцлерство образува епоха въ германското стопанско и политическо въздигане, гледаше отрицателно на колониалните владения, толкова по-вече, че всички годни земи за доходна експлоатация, бѣха вече завладѣни отъ другите държави. Вилхелмъ II, обаче, който поведе Германия къмъ една засилена стопанска и политическа експанзия, стана застъпникъ за колониалното разширение на Германия. Въ връзка съ това се почва и трѣскавъ строежъ на силна флота.

По пространство и население колониалните владения на главните евро-

пейски държави представляватъ долни- те данни:

Англия, чиято метрополия има 242.000 кв. клм. съ 46 милиона жители, владѣе: 1. Индия съ пространство 4.699.000 кв. клм. съ 353.947.000 жители;

2. Въ Европа, Азия, Африка, Америка и Австралия — 37.493.500 кв. клм. съ 93.816.400 жители или всичко 42.192.500 кв. клм. съ 447.763.400 жители или на всѣки англичанинъ се падатъ около 10 колонисти.

Франция, която има 551.000 кв. клм. съ 42.000.000 жители владѣе:

1. Алжиръ съ 2.196.800 кв. клм. и 6.470.000 жители;

2. Въ Африка, Азия и Америка — 9.597.000 кв. клм. съ 58.127.000 жители.

Холандия, която има повърхнината 34.200 кв. клм. съ 8.802.000 жители, владѣе 2.045.000 кв. клм. съ 60.967.600 жители, отъ които около 60.000.000 сж въ Азия (Холандска Индия съ богатия о. Ява).

Белгия при повърхнината 30.500 кв. клм. и 8.275.000 жители, владѣе въ Африка (частъ отъ Конго) 2.439.300 кв. клм. съ 14.000.000 жители.

Дания при повърхнината 42.900 кв. клм. 3.705.000 жители, владѣе 2.219.000 кв. клм. съ 3.746.000 жители.

Испания, при повърхнината 504.670 кв. клм. и 24.300.000 жители, владѣе и то главно въ Африка само 339.900 кв. клм. съ 1.051.000 жители. До такива скромни цифри е паднало миналото колониално величие на тая държавка!

Италия, при 310.180 кв. клм. и 42.500.000 жители, владѣе 2.257.000 кв. клм. съ 2.312.000 жители. Обаче това е безъ Абисиния.

Германия, чиито колонии споредъ Версайския договоръ сж мандатъ на Англия, Франция и Япония, е владѣла и то главно въ Африка 2.952.000 кв. клм. съ 15 милиона жители.

Съединените Щати, които до скоро се придържаха въ доктрината на Монро, т. е. Америка за американците, следъ последната европейска война почватъ да заематъ активна позиция въ европейския стопански и политически животъ. Тази промѣна се дължи на индустриализирането на голѣмата задокеанска република, което я принуждава да търси пазари въ Европа и въ далечния изтокъ, гдето наредъ съ Англия и Германия се сблъсква съ японската конкуренция. Това бѣше главната причина за Испано-Американската война, въ която Испания загуби богатия о. Куба (114.500 кв. клм.) съ Порторико и Филипинските острови. По сѣщитѣ причини тѣ се стремятъ да използватъ днешната война, за да отнематъ отъ Англия нѣкои нейни атлантически владения, подходящи за бъдещи бази. Намирайки се въ затруднено положение, Англия трѣбаше да отстъпи на Щатите Бермутските острови, които се намиратъ на пѣтя за Европа, а сѣщо и Бахамския архипелагъ, който е предградие за о. Куба и на пѣтъ за южната частъ на Атлантически океанъ и за Южна Америка. Днесъ Щатите владѣятъ около 1.900.000 кв. клм., отъ които 1.530.000 кв. клм. се падатъ на лишената отъ население Аляска, съ всичко 14.000.000 жители.

(Следва)

Протоиерей Дим. Андреев

Разговор на православенъ съ протестантинъ

(Продължение отъ брой 19)

ПРАВОСЛАВЕНЪ. Както видяхме, вие протестантитъ смѣтате тайнствата въ св. Христова църква само за прости външни знаци, символи и обреди. Не ги признавате за тайнства, по простата причина, че нѣмате свещенство, което да ги извършва, тъй както Богъ е заповѣдалъ — нѣмате „свещенство Христово“ (I Петр. 2,5).

ПРОТЕСТАНТИНЪ. Вие постоянно подчертавате това, но не сте прави. Ние имаме свещенство — иерархия (епископи, свещеници и дякони).

ПРАВОСЛАВЕНЪ. Точно обратното, вие протестантитъ имате само учители, които само се наричатъ пастори, но не облагодатени, които да извършватъ тайнства — свещеници отъ Бога поставени.

ПРОТЕСТАНТИНЪ. Моля уяснете ми това, обосновано на Писанието.

ПРАВОСЛАВЕНЪ. Добре, вземете Библията въ ржце и следете мѣстата, които ще ви посоча. Отворете Ефес. 5 глава стихове 1—4. „Никой не се самъ сдобива съ тая почитъ, освенъ оня, който е призванъ отъ Бога...“ „Тъй и Христосъ не самъ прослави Себе Си, за да бже Първосвещеникъ, а Го прослави Оня, Който Му е казалъ: „Синъ Мой Си Ти, Азъ днесъ Те родихъ...“ „По сетне Той—Иисусъ „постави едни за апостоли, други за пророци, други за евангелисти, други за пастори и учители...“ (Ефес. 4, 11).

Още по-подробно и ясно се вижда Божественото нареждане на църковната иерархия въ книгата Числа 16 глава. Затова ап. Павелъ казва преди малко „никой се самъ не сдобива съ тая почитъ, освенъ... като Аарона“ (Ефес. 5, 4). Това е вѣчна наредба въ поколѣнията ви“ (Левит. 10, 10—11). Свещеницитъ да благославятъ съ ржцетъ си (Лев. 9, 22, 23), да пазятъ свещеническата си длъжностъ.. при жертвенника и задъ св. завеса (Числ. 18, 7), гдето ако нѣкой другъ (не свещеникъ) се доближи, да бже умъртвенъ (Числ. 18, 7).

ПРОТЕСТАНТИНЪ. Но това се отнася до ветхозаветнитъ хора...

ПРАВОСЛАВЕНЪ. Чакай, не бързай да говоришъ като протестантинъ. Св. Писание е едно, единъ е Богъ, едни сж заповѣдитъ Му — и тогава и сега. Самъ Христосъ те осжжда за това. „Азъ отъ Себе Си не съмъ дошелъ, но Той (Отецъ) Ме прати“ (Иоан. 8, 42).

Христосъ е избралъ апостолитъ (Мат. 10, 1—6; Лук. 6, 13—16), опредѣлилъ имъ службата, като ги осветилъ съ Духъ Свети (Иоана 20, 22; Дѣян. 1, 8; 2, 4).

Господъ те упрѣква, гдето не Му вървашъ, „че за това се родихъ... дойдохъ въ свѣта, за да говоря истината... и всѣки, който е за истината... слуша гласа ми“ (Иоана 18; 37).

ПРОТЕСТАНТИНЪ. Вѣрно е, че не бива да се бърза и говорятъ наизустъ нѣща, които Писанието опровергава.

ПРАВОСЛАВЕНЪ. Разбира се, така е. Исторически това е било тъй: Идва Христосъ... заговорва... явяватъ се слушатели (Мат. 4, 7—25), отъ тѣхъ избира първо 12-тъ ученици (Марк. 3, 14), които нарекле апостоли (Лук. 6, 13) и сетне други 70 души проповѣдници (Лук. 10, 1). Направилъ ги всички „Ловци на човѣци“. „Научилъ ги на тайнитъ Божии“ Мат. 13, 14), „открилъ имъ ума за разбиране на писанията“ (Лук. 24, 45). Всичко това Самъ Иисусъ вършилъ. Това право и властъ сж Негови лични нѣща.

Нѣщо повече, „... съграждамъ църквата Си...“ (Мат. 16, 18), „... Азъ ви прашамъ... идете... вързвайте... развързвайте... Духналь имъ... и рекълъ: приемере Духа Светаго (Иоанъ 20, 21—23). И апостолитъ продължаватъ точно да вършатъ това. „Ние имаме умъ Христовъ“ казва ап. Павелъ. (I Коринт. 2, 16). „Всѣки човѣкъ ни счита (ни приема) за служители Христови и посрѣдници на тайнитъ Божии“ (I Коринт. 4, 1).

ПРОТЕСТАНТИНЪ. Очевидно е,

Дѣлчо Дѣлчевъ

Писма отъ село до града.

ПИСМО СЕДМО

Писахъ ви въ предното писмо за положението на ромънския селянинъ преди 30 години. Трѣбва да ви кажа, че и днесъ неговото положение не може ни на косъмъ да се сравни съ това на българския селянинъ. Не може да се сравни, първо по образование: у насъ на 100 души селяни четатъ и пишатъ 80 души; въ Ромъния — 20 души. У насъ нѣма селянинъ, който да живѣе, въ село, въ кжца или кжшурка, подъ наемъ или, което е по-лошо, въ кжщата на господаръ. Лоша, добра — нашиятъ селянинъ си има своя кжца, свой имотъ, покритъ и откритъ. У насъ по селата нѣмагъ кжца само циганитъ или малоумнитъ. Ромънскиятъ селянинъ и днесъ не си дожда: неговата всѣкидневна храна е мамалигата; но затова си допива добре. Между насъ казано, много пие ромънскиятъ селянинъ, а пие по две причини: първо, защото е безъ просвѣта, невежа; второ, защото въ селата нѣма интелгенция каквато има у насъ, за да повлияе съ добри

примѣри на селянитъ. Инакъ народътъ е добъръ, кроткъ, като всѣки народъ.

Понеже почнахъ да ви описвамъ нашитъ съседи, т. е. тѣхното икономическо и социално положение, нека ви кажа две думи и за нашата южна съседка — Турция. Познавамъ тази страна както моята. Турскиятъ народъ е добъръ, много търпеливъ, но е беденъ, много беденъ, въ сравнение, разбира се, съ други постари и напреднали народи. Но, ако е простено за единъ народъ като турския да прекарва бедно, за ромънския това не е простено, тъй като Турция е още бедна страна, тя едвамъ сега се възражда, а Ромъния е най-богатата страна на Балканския полуостровъ, има и за бедния, има и за богатия, има за всички. Казахъ, че турскиятъ народъ е търпеливъ и кроткъ. Той, ако имаше акъла на нашитъ разпалени лѣвичари, сега да е направилъ петъ революции; а не е направилъ нито една, защото по природа е дисциплиниранъ народъ, върва въ водачитъ си и въ бждещето. И за Турция (Следва на стр. 3)

че само тѣмъ сж прехвърлени отъ Христа тѣзи права и властъ — да ходятъ, да учатъ, да вързватъ и развързватъ, да прощаватъ и да не прощаватъ.

ПРАВОСЛАВЕНЪ. Да, само този, който е отъ Бога „поставенъ“ (Римл. 10, 14—15). И апостолитъ молятъ Бога да имъ даде помощницитъ, чрезъ изливане надъ тѣхъ Духъ Свети — Стефанъ, Филипъ, Прохоръ, Никаноръ, Тимонъ, Пармелъ, Николай (Дѣян. 6, 1—6). И по-сетне, когато се разшири оградата на Христовата Църква, тѣ — апостолитъ „ржкополагаха въ всѣка помѣстна църква свещеници“ (Дѣян. 14, 21—23). Тѣ, апостолитъ имаха особеното достойнство на владыци (епископи) — Дѣян. 1, 20. — и затова, тѣ поржчватъ, заповѣдватъ. „Ти си чрезъ мене ржкоположенъ“, пише ап. Павелъ на Тимотея (II Тим. 1, 6), ти си духовенъ управителъ въ ефеската църква (I Тим. 3, 15), можешъ и да ржкополагашъ нови свещеници и да ги надзиравашъ

(I Тим. 5, 17—22). Пиши му писмо и подробно нарежда какъ да става това... да не бърза... да избира. Сжщиятъ ап. Павелъ пише и на Тита да ржкоположи въ всички градове на Критъ свещеници (Титъ 1, 5).

ПРОТЕСТАНТИНЪ. Ясно е, че поставенитъ свещеници въ първата християнска църква сж отъ самия Св. Духъ (Дѣян. 20, 28) по ржкоположението отъ пратенитъ и избранитъ по-рано апостоли и тѣхнитъ приемници (Римл. 10, 15).

ПРАВОСЛАВЕНЪ. Да, точно така е. И затова всѣки, който не може да докаже своята благодать, получена чрезъ ржкоположение приемствено отъ одного отъ апостолитъ е самозванецъ, измамникъ и не принадлежи къмъ спасяващата Христова църква. Така се отзовава и св. Ириней въ своята книга „Противъ ефеситъ“ — III кн. стр. 9.

Вие протестантитъ имате ли такова приемствено свещенство?

(Следва)

Протоиерей П. Икономовъ

Сжщността и значението на парастаса

Какво ни казва разума?

(Продължение отъ брой 19)

Гл. V.

На първо мѣсто разума ни казва, че вънъ отъ материалното ни тѣло, което е тлѣнно, имаме и безмъртни души.

Всички чувствуваме въ себе си по една лична и независима субстанция. И тая субстанция не може да бже една последователност на организацията на нашето тѣло, защото ние я виждаме и чувствуваме, че тя има сила върху тѣлото. Често пжти, тя дори се бори съ него. И колко пжти ние чувствуваме въ себе си тая борба! Колко пжти тѣлото желае едно, а душата друго!

И въ нормалнитъ хора, винаги победата на душата върху тѣлото е осигурена.

Само аномалнитъ хора, или ония, които сж се отдали на тѣлеснитъ страсти и прищѣвки — само тѣ казватъ, че нѣма душа.

Само тѣ могатъ да кажатъ: „Умрѣлото си е умрѣло“ или „Съ смъртта всичко се свършва“.

За такива, безспорно, че е по-лесно и по-желателно да си отговарятъ така, защото се боятъ отъ единъ другъ животъ, гдето ги чака единъ Сждия, който ще въздаде всѣкому споредъ дѣлата, и който ще накаже всички онѣзи, които не сж работили споредъ повелитъ на нашата душа, а сж слушали само прищѣвитъ на своето тѣло.

Защото смъртта разлага само тѣлото, което се състои отъ материални елементи. Обаче, душата, която не е продуктъ на материята; сама по себе си е безсмъртна.

**

Въпроса за безсмъртието на душата е билъ поставенъ винаги, презъ всички времена и отъ всички народи; и всички сж отговаряли утвърдително, че има една безсмъртна душа. Само материалиститъ — социалисти, болшевики, комунисти и невѣрующитъ сж отговорили отрицателно на този въпросъ.

Но броя на тия последнитъ не играе никаква роля спрѣмо другото грамадно болшинство. А независимо отъ това и тѣхниятъ отрицателенъ отговоръ не е искренъ. А както казахме по-горе, тѣ отговарятъ така — само и само да се спасятъ отъ съмнението за сжществуването на единъ другъ животъ, гдето трѣбва да дадатъ отчетъ за лошитъ си дѣла въ този животъ.

Като че ли виждашъ нѣкой малкъ ученъ, съ очила на носа си, какъ гордо и самоувѣрено ти говори: „Нѣма душа, защото никой не може да ми отговори каква изглежда тя: дали е обла, ржбеста, жълта, червена и пр.“

Но тѣзи хора и ние бихме ги запитали да ни отговорятъ: какъвъ е

тѣхния умъ? Облъ или ржбестъ? Ами правдата какъвъ цвѣтъ има? Или да ни представятъ подъ микроскопа търпението, надеждата, доброта и пр. Или може би и тия не сжществуватъ?

Нѣкои още казватъ: не сжществуваша душа, защото никога хирургътъ, когато разрѣзва тѣлата, не се натъкналъ и нѣма да се натъкне на нея.

Любопитно е, какъ може единъ човѣкъ съ здравъ умъ, да търси въ единъ кафезъ птичката, следъ като е узналъ, че тя е изхвъркнала.

Защото, дори и ако въ живия човѣкъ хирургътъ не открие неговата душа, е сжщо едно доказателство, че тая душа е не материална; ако бже душата материална, хирургътъ би се натъкналъ на нея.

Но, най-после, нашата мисълъ не е сега да полемизираме съ всички ония, които не искатъ да се признаятъ, че сж нѣщо по-висше отъ всѣко животно.

Ние само искаме да потвърдимъ, че всички народи сж признали сжществуването на една духовна сила, която управлява това тѣло, създадено отъ прѣстъ. И бидейки духовна, значи, че тя — душата, е и безсмъртна. Затова всички народи сж вървали, че тая душа не се унищожава ведно съ тѣлото, а продължава сжществуването си въ единъ другъ безкраенъ животъ или казано на библийски езикъ „въ вѣчния животъ“.

**

Сжществуването на душата и въ другия, вѣчния животъ, логично и

твърде справедливо ни води къмъ вървата въ единъ висшъ и справедливъ сждъ. Тоя сждъ го иска повелително и нашия разумъ. Понеже душата не е нѣщо, което ни принадлежи, защото тя не е продуктъ на тѣлото ни, а едно благо, което сме приели отъ едно Всесилно Сжщество, то следва, че ние трѣбва да дадемъ отчетъ за начина — какъ сме използвали това благо.

И ако сме го използвали добре, ще бждемъ възнаградени, ако ли пъкъ сме го използвали зле — ще бждемъ наказани.

На свършенъ сждъ въ тоя свѣтъ не можемъ да разчитаме. Защото хората, които ни сждятъ, сж несвършенни като насъ; и така, като несвършенни и грѣшни, тѣ сж наклонни да правятъ и грѣшки.

Следователно ние трѣбва да очакваме и се надѣваме на пълната справедливостъ на другъ сждъ и на другъ Сждия.

Често пжти въ тоя свѣтъ ние виждаме праведника да страда, а беззаконника да се радва и тържествува.

Можемъ ли ние, макаръ и за моментъ, да повѣрваме, че Оня, Който ни е създалъ — може да допусне и търпи една подобна неправда? Не! и никога не! А трѣбва да очакваме една свършенна правда!

Тамъ, въ другия свѣтъ, тая правда ще блѣсти като слънцето. Тамъ ни очаква справедливия и неподкупенъ Сждия, Който не гледа на човѣшкото лице, а всѣкому въздава споредъ дѣлата!

Недѣлчо Минчевъ

Църквата и сектитѣ

въ свѣтлината на св. Писание

Най-добро и нагледно доказателство за истиността на православната вѣра е фактътъ, че и сега въ Турция съществува „филадельфийската църква“ (Откров. 3; 7—13), която се намира въ непосредствено общение на вѣроучението и любовта съ всички православни църкви по лицето на земята. Днесъ въ Филадельфия, която турцитѣ наричатъ „Шахъръ“ — т. е. „Божий градъ“, има десетъ православни храма, въ които богослужението се извършва отъ православни свещеници, начело съ православенъ епископъ. Православнитѣ християни въ този градъ се отличаватъ съ голѣма евангелска вѣра, доброта и гостопримство, поради което сж обичани и уважавани и отъ самитѣ турци. Господъ нашъ Исусъ Христосъ чрезъ тайновидеца св. ап. Йоанъ е обещалъ на филадельфийската църква, за нейното търпение и твърдостъ въ вѣрата — за опазване въ пълнота и чистота Неговото учение презъ време на гоненията, да

я запази до свършека на свѣта (Откров. 3; 8 и 10).

И ние виждаме, че вѣроучението на филадельфийската църква въ сегашното ѝ състояние, не е римокатолишко, протестантско или сектантско (баптистко, адвентистко или петдесетническо), а чисто православно. Защо вие сектанти, баптисти, адвентисти и петдесетници и вие лютерани, нѣмате еднакво вѣроучение съ филадельфийската църква, която Господъ е възлюбилъ за нейната вѣрностъ (от. 3; 9, ср. Ефес. 5; 25)?! А нея и днесъ пазимъ, както нея така еднакво и нейното православно вѣроучение, което е продължение на първенствующата Христова Църква (от. 12; 17)! Господъ пазимъ филадельфийската църква за вразумление на ереситѣ и сектитѣ. Дано тѣ, подобно на блудния синъ, се опомнятъ и завърнатъ въ „Божия Домъ, който е Църква на Бога живаго, стѣлбъ и крепило на истината“ (1 тим. 3; 15)!

Писма отъ село до града

(Продължение отъ стр. 2)

Ще ви помена това, което казахъ за Ромъния: преди 30 години тѣ, Турция, не бѣше това, което е днесъ, а много по-бедна страна, съ примитивно, назадняво земедѣлие. Голѣма беднотия и по селата и по градоветѣ, държавнитѣ каси празни; прибавете на туй отгоре тежкитѣ данъци, които държавата събираше, и ще имате, горе-долу, една представа за хала на този народъ преди 30 години.

Презъ сжщата тая епоха, казахъ, бѣше нашата България. Ако не бѣше рай, бѣше градина. Че като започнаха едни хвалби отъ чужденитѣ по нашъ адресъ — нѣма рай. Едни ни наричаха „японци на близкия изтокъ“, други — „белгийци“, трети — „прусаки“ и не знамъ още какви. Хайде, ако „бур-

жуазията“ си прави сама комплименти, иди-дойди, но това бѣха чужди хора, които ни хвалѣха, а ни хвалѣха за това, което виждаха, а не за това, което ще направимъ. Добре, ама, шило въ торба стои ли? Такава е нашата работа: хората доволни, ние недоволни отъ нашето, отъ това, което имаме и което сме придобили съ трудъ.

Колкото времето минаваше, толкова повече пощурявахме. Завѣдяха се такивамитѣ рошави тикви, да не дава Господъ. Като започнаха да оплакватъ бедния народъ, като започнаха да се лѣятъ сълзи за отрудения народъ, като набѣгнаха ония ми ти редици на социалисти и комунисти, еллия на комунитѣ, като наизкачаха отневидѣло едни агитатори, като отвориша едни уста противъ държавния строй, противъ правителството, което и да е, на власт! Отричатъ всичко, нищо не харес-

Petronius

Какъ безсрамно се надпреварваха да лъжатъ ?!

Когато Америка открито взе страната на болшевикитѣ въ тая велика по идеи и по своитѣ размѣри война, цѣлия християнски миръ упрѣкна не само англичанитѣ, които бѣха проглушили свѣта съ своята вѣра и бѣха станали досадни съ лицемѣрното си ходене съ библията подъ мишница, а и протестантска Америка, която заедно съ братовчедитѣ си отъ Лондонъ, години подъ редъ води борба противъ безбожния и варварски азиатски болшевизъмъ.

Водачитѣ на английския народъ и на тѣхнитѣ братовчеди отъ Америка се видѣха изобличени отъ собственитѣ си народи и посрамени предъ църковнитѣ си водачи.

Потърсиха изходъ. Потърсиха нѣкакво оправдание, че подаватъ ржка на болшевизма, когото отричаха, хулѣха и заклеймиваха като найстрашния режимъ отбелязанъ въ историята.

Въ помощъ имъ се яви г-жа Колонтай (еврейка), която устрои молебень и панихида, на които покани да присѣдствуватъ всички официални лица и консули, за да имъ докаже, че въ С.С.С.Р. религиозната свобода е гарантирана.

Малко следъ нея, г-нъ Майски (другъ жидъ) тоже дипломатъ на С.С.С.Р. устрои молебень и панихида въ Лондонъ и покани г-нъ Чърчилъ и цѣлото дипломатическо тѣло — да се молятъ за С.С.С.Р. и за падналитѣ болшевики.

(Единъ денъ историята ще изнесе какъ и на кой Господъ сж се молили тия двама евреи?)

Това не задоволи християнитѣ отъ Америка, които продължаваха да се вълнуватъ и да упрѣкватъ Рузвелта, че той подкрепя морално и материално една безбожна държава, която избива милиони християни, подпали и събори църквитѣ и

(Следва на стр. 4)

ватъ, и така представляватъ положението предъ наивнитѣ селяни и граждани, като че ли нѣма по-нещастенъ народъ отъ българския... Какво искаха, наистина, тия рошави глави, тия запалени революционери, на които водачатъ следъ 30 години смирено се мждрѣха на депутатскитѣ банки на всички „буржуазни“ правителства? Искаха да избухне въ селска България социална революция? Да се промѣнлятъ строятъ, па да дойде другъ — комунистическиятъ. Разбрахте ли сега, защо наричамъ тая епоха, епохата на политическата шуротия? Аслож, тѣ, шуротията, не ходи по гората, а по хората. Тѣ докара въ камарата презъ дружбашкото царство шестъ дузини комунисти-депутати, тѣ роди атентата въ Божия храмъ — църквата св. Недѣля, тѣ роди комунистическото възстание, заржчано отъ чужбина, тѣ обѣрка главитѣ на селската младежъ, и най-после, тая — шуротията — на дружбаши и комунисти извърши чудото: сплоти добритѣ синове на наро-

да и очисти страната отъ еднитѣ и другитѣ, до като най-после тѣ миряхаха! И какъ хубаво миряхаха! Отказаха се отъ всичко, отъ миналото си, отъ „идентѣ“ си и полекинка се присламчиха къмъ „буржуазията“. Искамъ да ви изброя десетъ, двадесетъ, петдесетъ, имена, ами хайде да не го отваряме сега на въпросъ...

И тогава си казахъ, тогава преди много години: щомъ въ Ромъния съ феодаленъ режимъ не става революция, щомъ тамъ нѣма нито единъ депутатъ комунистъ, а у насъ шестъ дузини, щомъ турцитѣ мируватъ и на умъ даже не имъ иде да създаватъ комунистическа партия, щомъ въ тогавашна Сърбия имаше само единъ социалистъ депутатъ, Ляпчевъ се казваше, а у насъ широки социалисти, само кандидати за министри, има една дузина — бѣгай да те нѣма!

Хайде дочуване съ друго писмо.

Вашъ даскалъ Дѣлчо Дѣлчевъ

Нашата камбана отново ни зове

Дописка отъ Х. Вайдалиня

Подъ развалинитѣ на подпаленитѣ отъ болшевикитѣ кжши ние намираме една камбана. Жителитѣ се стичатъ отъ всички страни. „Ето! Ето нашата камбана!“ Съ жестове тѣ ни обясняватъ, че тогава, тогава, преди двадесетъ и една година, тѣ сж имали петъ камбани въ своята черква. Болшевикитѣ сж взели и петтѣ камбани, едната само оставили въ селището, за да бжде поставена въ единъ увеселителенъ паркъ, но тѣ никога вече не били чували нейния звънъ. Увеселителниятъ паркъ не билъ построенъ.

И сега ние намираме камбаната подъ развалинитѣ, които болшевикитѣ сж оставили и жителитѣ на селището могатъ да си я взематъ. — Наистина ли? — питатъ тѣ и не могатъ да повѣрватъ — наистина ли?! — и после добавятъ — добре! О, добри, добри германски войници! Тѣ я натоварятъ на една кола и я отнасятъ къмъ черквата. Децата подскачатъ около колата и старитѣ хора заставатъ предъ кжщичкитѣ. Тѣ сочатъ камбаната, лицата имъ сияятъ.

„Нашата камбана“, повтарятъ тѣ, да, да, нашата камбана!

Черквата е останала непожжната, войната е минала и покрай нея и болшевикитѣ сж разрушили само камбанарията. Но селянитѣ построяватъ нова само отъ дѣски и преди, жителитѣ плѣскайтъ ржче и по-спе помагатъ при изкачването на камбаната. И не следъ дълго камбаната зазвѣнява и призовава мал-

ката община на божествена служба въ черквата.

Но преди това, тѣ трѣбва да възстановятъ Божия храмъ. Той е билъ по болшевишко време кино. Болшевикитѣ превърнали преди двадесетъ години черквата въ кино, както много други черкви сж били превърнати въ хамбари, антирелигиозни музеи и пр.

Жителитѣ на градчето сега разчистватъ натрупанитѣ нечистотии. И когато превръщатъ своята черква отново въ Божи храмъ, ржцетъ имъ работятъ трескаво, но изведнажъ тѣ спиратъ работата и очудени клатятъ глави: не могатъ да повѣрватъ, че сега сж заети съ работа, която сж чакали години наредъ — и за която вече едва ли се надѣвали.

И все пакъ надеждата е искрела въ душитѣ имъ, защото тѣ сега показватъ това, което въ продължение на двадесетъ години сж крили отъ болшевикитѣ: съ надежда, че ще дойде денъ, въ който ще имъ бжде върната черквата.

Тѣ идатъ и носятъ свещенитѣ икони и позлатени украшения, свещници и богослужебни съдове, тѣ ни показватъ олтарнитѣ принадлежности, лицата имъ сияятъ, когато съ страхопочитание държатъ тѣзи сжщпоценности въ ржцетѣ си и после посочватъ гората или нѣкое мѣсто задъ кжщичкитѣ: тамъ сж ги крили въ продължение на двадесетъ години. Нѣкои отъ тѣхъ бол-

шевикитѣ сж намѣрили, „но сега нашето бедствие се свърши, болшевикитѣ сж далече, ние имаме отново нашата черква“.

Само за нѣколко дни тѣ наистина възстановиха черквата: нарисоваха синьото небе на купола, обсипаха го съ звезди, предъ олтара сложиха една проста решетъчна врата, която боядисаха съ златна боя, иконитѣ бѣха закачени на старитѣ имъ мѣста, внесоха образа на Христа и този на Светата Майка, колѣничеа предъ тѣхъ и се кръстѣха, показваха ни молитвеницитѣ и ги цѣлуваха. Минаватъ още нѣколко дни и настѣпва денъ на първата черковна служба.

Единъ престарѣлъ свещеникъ, съ бѣла дълга брада, бѣ доведенъ въ черквата. Живѣялъ нѣкъде отъ гора, въ усмотение. Него болшевикитѣ не завлѣкли въ Сибиръ.

Часътъ на божествената служба наближава, първата божествена служба следъ двадесетъ и една година! Вратата на църквата е отворена, две козички любопитно надничатъ вътрѣ, ето че се понася камбаненъ звънъ.

Мжжетъ и жителитѣ не сж облѣчени въ най-хубавитѣ си дрехи за този тържественъ празникъ, защото нѣматъ такива, но тѣ сж облѣкли поне най-добритѣ дрипи. Тѣ се спиратъ предъ новопостроената камбанария и се вслушватъ въ звѣна на камбаната. Следъ двадесетъ и една година тѣ отново чуватъ нейния звънъ. Младитѣ между тѣхъ го чуватъ за първи пътъ. Но и тѣ сж овладѣни отъ общото вълнение на великия часъ. Тѣ всички стоятъ мъл-

чаливо, по нѣкои по-стари лица се търкулватъ сълзи. Една млада жена — въ детинството си вѣроятно е чувала звѣна на камбаната и иска да каже нѣщо, но гласътъ ѝ измѣня и тя остава съ протегнатъ ржка, всички разбиратъ какво иска да каже тѣ. Всички искатъ да кажатъ сжщото, но моментътъ е много голѣмъ, за да се говори.

И после влизатъ въ черквата, лѣхва ги миризмата на горящъ тамянъ. Вратата на олтара се отваря, тѣ се приближаватъ, прекръстватъ се, колѣничатъ и навеждатъ чела — и когато отново вдигатъ погледъ въ очитѣ имъ искри толкова богатство, предъ което изчезва бедността на тѣхнитѣ дрипи. Какво е за тѣхъ сега земната неволя? Свѣтлината отъ олтара се съединява съ свѣтлината на душитѣ имъ, които тѣ занаяпредъ не ще трѣбва да скриватъ и въ тази свѣтлина на благодарностъ и на освобождаваща вѣра изведнажъ се понася тихото пѣние на свещеника и издига сърдцата още по високо, мжката имъ се просвѣтлява и на устнитѣ се явява щастлива усмивка.

Когато вратата на олтара се отваря предъ тѣхъ, тѣ отново се тѣлятъ предъ нея, колѣничатъ и се кръстятъ, после тихо излизатъ навънъ. Козичкитѣ ги чакатъ предъ вратата на църквата. Слънцето грѣе, камбаната започва да звѣни за разпускъ, тѣхната камбана, и нейниятъ звънъ ги съпровожда до домоветѣ имъ.

Болшевикитѣ си отидоха никога не ще се върнатъ вече. „Добри германски войници! Ние имаме вече нашата черква и нашата камбана. Сега отново ще живѣемъ“.

Какъ безсрамно се надпреварваха да лъжат?

(Продължение от стр. 3)

пр. Г-нъ Рузвелт, за да спаси себе си и положението, плю на морала и съвестта си — и направи публична декларация, какво, че въ С.С.С.Р. свободата на религията била гарантирана.

Само няколко дни следъ тая декларация, г-жа Рузвелт съобщи по радиото, че всичко това е нагла лъжа. Въ С.С.С.Р. нѣмало никаква свобода на религията, нѣмало нито едно духовно училище и нито една религиозна книга не е била напечатана и разпространена, отъ както болшевикитѣ държатъ властта и управляватъ. Сдруженията на християнитѣ отъ Колумбия, частъ отъ Англия и Америка, поднесоха своя протестъ — устенъ и писменъ, въ който поддържаха, че 99% отъ духовнитѣ лица, най-зѣврски сж избити или сж отвлѣчени въ неизвестностъ.

Въ тоя моментъ, когато лордовете се надлъгваха съ евреитѣ — дипломатически представители на С.С.С.Р. и се мъчеха да хвърлятъ въ очитѣ на наивнитѣ, че въ С.С.С.Р. всичко е въ редъ, че личната свобода и тая на съвестта е гарантирана отъ конституцията на Сталина, излъже г. Лозовски — коментатора на Радио Москва — съ ясна и категорична декларация. „Борбата противъ Бога и религията продължава въ С.С.С.Р.“! Изобличени и посрамени, всички млъкнаха и помислиха: „Нищо, това е отъ Бога росица“. Но за това имъ лекомислие бѣха осмѣти саркастично и заклеимени отъ в. „Le Temps“, който имъ посочи най-прѣснитѣ убийства и преследвания отъ Литва, Летония, Полша, Галиция, Буковина и Бесарбия.

Въ Естония, наприимѣръ, много католишки свещеници сж били избити по единъ нечуванъ начинъ по своята жестокостъ и зѣврщина и благодарение само на бързото напредване на германската войска — сж се спасили нѣкои.

Само така си обясняваме, защо тъй радостно сж били посрещнати освободителнитѣ войски на осѣта, защо всички християни сж се кръстили и ги благославяли съ дървени кръстове, икони и окжсани части отъ св. Евангелие, които до тогава тѣ сж крили най-старателно, като сж очаквали спасението.

(Ще продължимъ).

Човѣшкото сърдце

Сърдцето на човѣка е нѣщо тайнствено, скрито не само за другитѣ, но и за самитѣ насъ. Често пжти ние самитѣ не можемъ да видимъ и сами не подозираме какво се крие въ нашето сърдце, какви тъмни или какви свѣтли движения, какво зло или добро. Ето защо, ние не умѣеме, а по нѣкога и не смѣемъ да разберемъ себе си, да надзърнемъ въ бездната на своето сърдце. Затова мъдрецътъ отъ древността е казалъ: „Познай себе си“. Дълбоко е сърдцето на човѣка — казва пророкъ Иеремия, — „кой ще го познае“?

„Азъ, Господь, прониквамъ въ сърдцето и изпитвамъ вѣтрешноститѣ“ (Иер. 17. 9—10). „Богъ, — Той знае тайнитѣ на сърдцето“.

Сърдцето е органъ на религията, органъ, съ който съзерцаваме и виждаме Бога: „Блажени сж чиститѣ по сърдце, защото тѣ ще видятъ Бога“. И Исуса Христа не можемъ да възприемемъ иначе, освенъ чрезъ сърдцето. „Чрезъ вѣра Христосъ се вселява въ нашитѣ сърдца“ (Еф. 3—17).

Господь търси сърдце, преизпълнено съ любовь, къмъ Бога и ближния; — ето престола, на който Той обича да седи и на който Той се

явява въ пълнотата на Своята небесна слава.

„Сине мой, дай ми сърдцето си, а всичко останало Азъ ще ти дамъ, защото въ сърдцето на човѣка е царството Божие“.

По радиото

ХЕЛЗИНКИ. Въ края на миналата общоевропейска война, английската флота при крайбрѣжието на Финландия загубила два голѣми военни кораба. Жертвитѣ били погребани на финландска земя и украсени както подобава отъ англичанитѣ. Тия военни гробища били пазени отъ финландския народъ и войска.

Като дошли болшевикитѣ — изтрѣгнали кръстовете, а плочитѣ съ надписи — начупили и ги използвали при разни постройки, укрепления и пр., като по най-варварски начинъ поругали и осквернили гробовете.

Финландскитѣ погранични части фотографирали всичко това и го изпратили на кентерберийския Архиепископъ въ Лондонъ — съ надписъ: „Ето кого взехте подъ Ваше покровителство! Ето за кого Вие се молите да победи! На кого служите? На Христа или на Сатаната?!“

Знаете ли?

— Че първитѣ германски аптеки сжществуватъ отъ началото на XIII вѣкъ и отъ начало тѣ сж били като малки дюкянчета.

— Че царицата на цвѣтата (еделвайса) отъ ботаническо гледище не е едно цвѣте. Бѣлата звезда, която образува тѣ нареченото цвѣте, се състои отъ кадиѣяви листа, които изглеждатъ сребристи, защото сж сухи.

— Че се полагатъ голѣми усилия за изтеглението на естествената копринена жица направо отъ черничевитѣ листа, безъ посрѣдничеството на бубитѣ.

— Че населението на цѣлото земно кълбо е надъ 2 милиарда човѣка и ако увеличението би ставало само съ 1%, следъ 70 години ще имаме 4 милиарда човѣци.

— Че въ свѣта сжществуватъ приблизително 6 милиона слѣпи. Най-много сж въ Индия — 479.500.

— Че презъ 1932 год. свѣтовното производство на изкуствената коприна възлизало на 243,000 тона, а на изкуствената вълна на 10,000 тона.

Презъ 1937 год. изкуствената коприна стигнала кулминационната си точка, 544,000 тона, а изкуствената вълна 281,000 тона.

Въ 1940 год. изкуствената вълна стигнала 612,000 тона, а коприната намалѣла на 522,000 тона.

Значи, изкуствената вълна е надвишила изкуствената коприна съ 100,000 тона.

Тая изкуствена вълна е изнамѣрена отъ германцитѣ преди 20 години.

На 1. XII. ще излезе първия брой на в-къ „Литературни новини“ — подъ редакцията на г. Борисъ Черневъ.

Подъ печатъ е книгата на Дим. Аджемовъ (Прометей) „Пристанищни хора“ — разкази изъ живота на пристанищнитѣ работници, съ предговоръ отъ писателя Вл. Русалиевъ.

Зима, сиромашия, недоимък! Долавятъ ли скръбта на бедняка, който нѣма тази вечеръ въ къщата си нито кора хлѣбъ, нито клечка дърва, нито капка гасъ?! Спомни си, че той се нуждае отъ помощта на твоята дѣснаца!

Хроника

Въ рѣцетѣ Ви е брой 20, отъ в-къ „Хр. Защита“ отъ текущата 1941 г. Още съ единъ брой — **притурка даромъ** — приключваме годината. Убедително Ви молимъ да си платите абонамента за 1941 г. който е само 20 лв. Сумата за Васъ е незначителна, но за насъ тя е отъ голѣмо значение. Вестника разчита само на абонаментитѣ си.

На 14 XI, нашия редакторъ произнесе слово „За Задушница“ предъ радио Варна.

Словото бѣ придружено отъ заупокойни молитви, изпѣти отъ църк. хоръ при храма „св. Николай“ — подъ диригентството на г. Ат. Лазаровъ. Вториятъ денъ на самата задушница, Протоирей Д. Андреевъ — произнесе речъ, за падналитѣ на полето на честта въ защита на вѣрата и Родината. Въпрѣки студа и бурята, на гробищата предъ военната костница се бѣха събрали всички военнопочалници, български и германски, официални лица и учаща се младежъ. Положили се вѣнци отъ всички организации съ хубави и трогателни думи. Сжщото сториха и германскитѣ военни части. Всичко бѣ чинно, благоговейно и затрогващо.

На 21 XI по случай патронния празникъ на Морското Н. В. Училище въ Варна, деня въ който бѣлг. военен флотъ регистрира първата своя победа, като прогони и рани тежко най-голѣмиятъ неприятелски крайцеръ — се отпразднува най-тържествено. Въ храма „св. Николай“ бѣ отслужена панахида за загиналитѣ бѣлг. моряци въ изпълнение на дългътъ си къмъ Родината и за здравето на всички живи моряци които достойно продължаватъ тяхното дѣло и на всички ученици и тѣхнитѣ възпитатели. На тържеството присѣствуваша много официални лица, представители на германската войска, бѣнци и настоящи възпитаници на морското у-ще и много граждани. Вечерта ученицитѣ отъ морското у-ще изнаесоха въ Варн. народен театъръ своята литературно-музикална забава.

На 8 XI — Димитровденъ — храмовия празникъ на църквата въ с. Мировци — Ново-пазарско, цѣлото село най-тържествено чествува своя патронъ. На Богослужението присѣствуваша всички християни и общинската управа начело съ кмета г. Димитъръ Ст. Чалъковъ. Енорийския свещеникъ поднесе на г. кмета осветена икона на св. В. М. димитрий, въ знакъ на признателностъ и благодарностъ за голѣмитѣ бащински грижи, които той полага за благосъстоянието на селото и за моралната и материална подкрепа, която винаги съ готовност оказва на родната църква. Нека Богъ да дарува здраве на г. кмета и семейството му, а неговитѣ бащински грижи къмъ българското село и родната прав. църква бждатъ примѣръ за по-голѣмо усърдие на всички народни управници.

По случай сто години отъ рождението на Търновския Митрополитъ Климентъ въ мирѣ Висилъ друмевъ, известенъ писателъ и драматургъ и голѣмъ борецъ за духовното ни възраждане, въ Катедралния храмъ се отслужи заупокойна молитва, следъ което въ салона на театъра, съ подobaваща тържественостъ се чествува неговата паметъ.

На 17 XI, се състоя Околийско събрание на свещеницитѣ отъ Шуменска духовна околия. Архиепископътъ наместникъ протоирей дим. Попвасилевъ прочете беседа на тема „Мжката въ душата на българския енорийски свещеникъ“. Сказката бѣ изслушана отъ всички свещеници съ голѣмо внимание, тъй като тя бѣше много интересна и сърдечна. Наистина, служението на народния пастиръ въ днешни времена е още по-тежко и трудно; то е пълно съ морални отговорности, а често пжти и съ разочарование. Всички тия тежести, пастирътъ трѣбва да преодолява съ апостолска ревностъ и евангелска кротостъ. И все пакъ, днесъ предъ българския пастиръ се открива ново поле и нови хоризонти за твърдо и идеално служение. Днесъ, българската жетва е най-богата и нейния плодъ очаква своитѣ жетвари. Днесъ повече отъ всѣкога на България сж нуждни ловци на човѣшки души. Но Христови ловци! Съ хубави примѣри изъ „Братя Карамазови“ и изъ живота на св. Серафимъ Саровски, Отецъ Дошо обрисова житейскитѣ бури, които вълнуватъ човѣшкитѣ души, за които народниятъ пастиръ трѣбва да ожде смѣлитѣ кормчия, който трѣбва да употреби върховни сили, за да ги изведе на тихо пристанище — въ майчинскитѣ пригърдки на родната църква.

Следъ сърдечната сказка на Архиепископския наместникъ, свещеническото събрание пристѣпи къмъ разрешението на чисто служебно-организационни

въпроси. До любимия Архипастиръ бѣ изпратена телеграма съ следното съдържание:

„Ваше Високопреосвещенство, ние, свещеницитѣ отъ Шуменската духовна околия, събрали днесъ на братствено събрание въ гр. Шуменъ, като изразяваме нашитѣ синовни чувства къмъ Васъ, благодаримъ на Бога, заедто ни е поставилъ подъ Вашето мъдро и енергично ръководство, да служимъ за слава на светлата ни родна църква и за величието на Обединена България! На многая лѣта, Владико Светий!“

Председателъ на събранието: Шуменски Архиепископски Намѣстникъ Протоирей Д. Попвасилевъ.

На 21 XI, — Архангеловденъ — бѣ храмовиятъ празникъ на старинния храмъ — паметникъ „Св. Архангелъ Михаилъ“ — Варна.

Този денъ е патроненъ празникъ на бѣлгарската полиция и касапското сдружение.

На тържеството присѣствуваша цѣлата Варненска полиция, начело съ своитѣ началници.

Следъ Божествената служба се извърши панихида и молебень отъ Архимандритъ Инокентий. Свещеникъ Янко Митковски говори за значението на празника. Денътъ Архангеловденъ въ Варна винаги се е отпразднувалъ съ подобаващо тържество.

Синѣтъ на нашия сътрудникъ, известниятъ писателъ Бобевски — подпоручикъ Атанасъ Бобевски, встѣпи въ бракъ съ г-ца Здравна Ицова. Въначалниятъ обредъ се извърши въ църквата св. София отъ Н. В. Пр. Митрополитъ Стефанъ въ съслужение на много свещеници. Кумува семейство Балджиеви.

На щастливата двойка пожелаваме честитъ животъ и много щастие.

По случай празника на православната християнска младежъ св. Митрополита нареди да бждатъ изнесени РЕЛИГИОЗНИ СКАЗКИ на теми както следва:

I) Петѣкъ, 28. XI. — „Комунизмътъ въ борба съ Църквата“, — говори протоирей Петъръ Икономовъ;

II) Сжбота, 29. XI. — „Моралния упадѣкъ въ модерната епоха и духовната обнова чрезъ младежта“ — говори свещеникъ Димитъръ Денчевъ;

III) Недѣля, 30. XI. — „Жената и християнството“ — говори свещеникъ Енчо п. Йордановъ;

IV) Вторникъ, 2. XII. — „Сжщността на християнската любовь“ — говори свещ. Здравко п. Маджаровъ;

V) Срѣда, 3. XII. — „Смисълъ и значение на молитвата“ — говори г. Ал. Коцаръ, учителъ въ Варненската мжж-ка гимназия.

На 27. XI. — свещеницитѣ отъ Варна заедно съ семействата си заговѣха на обща братска трапеза. На енорияшитѣ си пожелаваха леки пости.

Християни, всички безплатни църковни трапезарии въ градъ Варна сж открити. Въ тия студени зимни дни, въ тѣзи трапезарии получаватъ топла храна стотици бедни ученици. Въ радостни дни за вашитѣ семейства или въ дни на поменуване ваши сжпци покойници, давайте обѣди на тѣзи бедни ученици — чрезъ енорийската си църковна трапезария.

Наша поща

ГР. БАЛЧИКЪ — свещ. М. Ив. Получихме ржкописа Ви. Интересенъ е, само че е много дълъгъ. Съ Ваше съгласие съкратенъ — може да го помѣстимъ.

С. МАРАШЪ — свещ. Д. А. Получихме сумата 100 лв. Съобразете се съ окръжното на св. Митрополия.

ДОБРИЧЪ — свещ. В. Д. Получихме дописката Ви. Чака реда си.

С. ИЗГРѢВЪ — свещ. Хр. Ив. Получихме дописката Ви. Твърде интересна. Въ следния брой.

ДО ВСИЧКИ ЕНОР. СВЩЕНИЦИ ВЪ ЕПАРХИЯТА. Очакваме бързиятъ резултатъ отъ окръжното № 7051.

ЗА СЕКРЕТАРИТЪ НА ОКЪЛ. Н-СТВА. Срока изтече. Молимъ побързайте съ изпращането на списѣтитѣ.

Печатница А. Пъндъклийски — Варна
ул. „Панагюрище“ 4 Телеф. 23-15